

LEO NICHOLLS

NOVÝ ŽIVOT

MĚSÍČNÍK CYRILOMETODĚJSKÉ LIGY

Roč. III. (I.)

ŘÍJEN 1951.

Číslo 10.

OBSAH: Dějiny jako drama — Dr. B. Chudoba.
Odevzdanost do Božích rukou — P. Jarret O.P.
Děti vojáků — Fred Marnau
Básník F. Halas ve své závěti svobodnému světu.
Veritas — Zprávy z domova.

POLITICKÉ STRANY V CHRÁMĚ BOŽÍM...

Bude snad dobré prozradit hned na počátku, že to byli Angličané, kteří se shromáždili před oltářem, a nikoli strany našeho exilu. Byli to angličtí labouristé, konservativci a liberálové, kteří se sešli v chrámě, aby zakončili údobí odcházejícího parlamentu, a aby se pomodlili všichni pohromadě před volbami, do kterých půjdou 25. října. Lidem, kteří trochu sledují anglický veřejný život, se tato událost nebude zdát nijak mimořádná, protože bohoslužeb a díkůvzdání je v domácnosti anglické politiky mnoho, a není prakticky jediné důležité státní akce, která by nebyla spojena s tímto duchovním rámcem.

Než o to nám ani tak nejde. Snažíme se spíše na této ilustraci ukázat, že toto je prostě fakt, týkající se politických stran z roku 1951; a aniž bychom tímto faktem chtěli měřit zbožnost ministrů a poslanců, chceme dokázat, že jsou ještě na světě země, které se dovedou shromáždit v chrámu Páně a nepovažují to za něco, co je pod jejich důstojnost.

Dalo by se jistě ze široka komentovat o všech těchto skutečnostech, které jsou svou povahou vysoce aktuální, i pro naše exilové poměry. Soustředíme se však alespoň na jeden charakteristický rys, který dostatečně vystihuje podstatu a pointu naší úvahy: jsou dva druhy politiky; první kleká před oltářem, druhý mu ukazuje záda. První jsme ilustrovali nahoře, na nahořilém příkladu z protestantské Anglie. Druhý

typ politiky známe všichni z domova. Vzpomínáme také jistě dobře na filosofii „nadčlověka“, rasy; na volnou myšlenku a jiné. Všichni tito vyznavači stáli zády k oltáři, a dnes vidí srp a kladivo.

Je ještě mnoho jiných, kteří se domnívají, že je jakási „třetí cesta“. Nepochybně byla a jest. Otázka je, kam vede. Se srpem a kladivem ji spojuje nedostatek pokory. S křížem se společně bojí smrti, kterou nese ateismus bolševismu. Boha nezná, a komunismu neodolá. Je světem zmítaným silami dnešního duchovního konfliktu a trosečnickem na vlnobití, které sama přivodila.

Mnoho se dnes diskutuje v našem emigrantském davu o orientaci politické linie, o programech, o státním systému a typu demokracie. Řeší se partikulární problémy obyčejně v izolaci od celého rámce světových duchovních a společenských sil. V tom dílčím partikularismu je pak toho málo, co by lidi mohlo spojoval, a co by mohlo být pevným základem solidního budování. Než přece se jen stále namítá něco, co je svou povahou universální, obecné, a co je pravou podstatou toho světa, ke kterému všichni celými svými životy patříme: křesťanství. Živé křesťanství, vyznání bratrské lásky, obecné služby, osobní pokory a lásky k Stvořiteli.

Snad by bylo dobré, kdyby si všichni naši veřejní lidé vyjasnili tuto otázku. Nepochybujeme o tom, že v dnešním světovém dilemmatu